

?La covid al cap dels anys

El confinament és una mesura higiènica i sanitària molt antiga. Les ciutats medievals tancaven els portals d'accés per aïllar-se de les epidèmies i que els virus mortífers es limitessin a la població autòctona, que, si convenia, amortallaven i cremaven per tallar els focus de contagi de soca-rel.

Il·lustració: Jaume Gubianas i Carles Claret.

A mesura que la civilització avançava i les comunicacions milloraven, *curtcircuitar* les epidèmies va esdevenir una odissea. L'expansió de les malalties contagioses va convertir-se en global, abastava múltiples territoris, continents sencers i, malgrat els avenços en biologia i medicina o l'aparició de les primeres vacunes, conèixer els virus i els hostes infectats per establir barreres entre els mateixos habitants i els països no va ser -i actualment encara no és- gens fàcil. Les epidèmies de la modernitat s'han sobredimensionat per convertir-se en pandèmies d'abast mundial. I, amb el seu impacte, els actors i vectors s'han multiplicat exponencialment en tots els vessants: des dels comandaments polítics, diplomàtics i les organitzacions transnacionals, fins a les contradiccions en l'àmbit de la investigació i la recerca, enmig dels interessos cada cop menys ocults de les grans farmacèutiques. Aquest és el panorama amb el qual es va afrontar l'expansió, ara fa un parell d'anys, del brot de Wuhan.

La covid ens ha colpejat fort. Un impacte violent que detectem examinant el recompte de morts i, sobretot, quan avaluem les disfuncions que ha posat de relleu en les societats occidentals. La imatge en la majoria d'estats de l'anomenat primer món ha estat la de sistemes sanitaris desbordats, dirigents poc preparats i entramats econòmics esberlats. Només cal veure com l'establiment de mesures anticovid, en conjunt efectives per contenir el virus, ha enverinat les dinàmiques productives, l'intercanvi de mercaderies i els mercats globalitzats i, en últim terme, ha acabat castigant les condicions laborals dels treballadors. Arribats a aquest punt, per a molts, la dicotomia ha estat diàfana: salut pública o economia. La crisi sanitària -en territoris amb pocs recursos per rescatar l'economia com l'estat espanyol- ha desembocat en una profunda crisi socioeconòmica. Per això, quan s'ha vist que la variant òmicron reduïa la pressió hospitalària, molts han corregut a voler *gripalitzar-la* i girar full. Aquesta necessitat per *tornar a la normalitat*, alhora, ha abonat el terreny als contraris a les vacunes i a les múltiples teories conspiratòries. Però no

oblidem com ha quedat palesa la fragilitat de la vida humana, de la mateixa manera que la llibertat individual ha topat amb la responsabilitat dels qui vetllen per la salut col·lectiva. Tot plegat convida a pensar, però no pas en calent. Haurem de deixar passar cert temps per treure conclusions, per determinar, des de totes les perspectives, l'impacte de la covid al cap dels anys.

[despiece]Aquest és l'Editorial de la revista El Pou de la gallina de febrer de 2022. En la mateixa revista, ja disponible als quioscos i llibreries de Manresa, s'hi pot llegir el reportatge "Les pandèmies a Manresa", de Ferran Sardans.

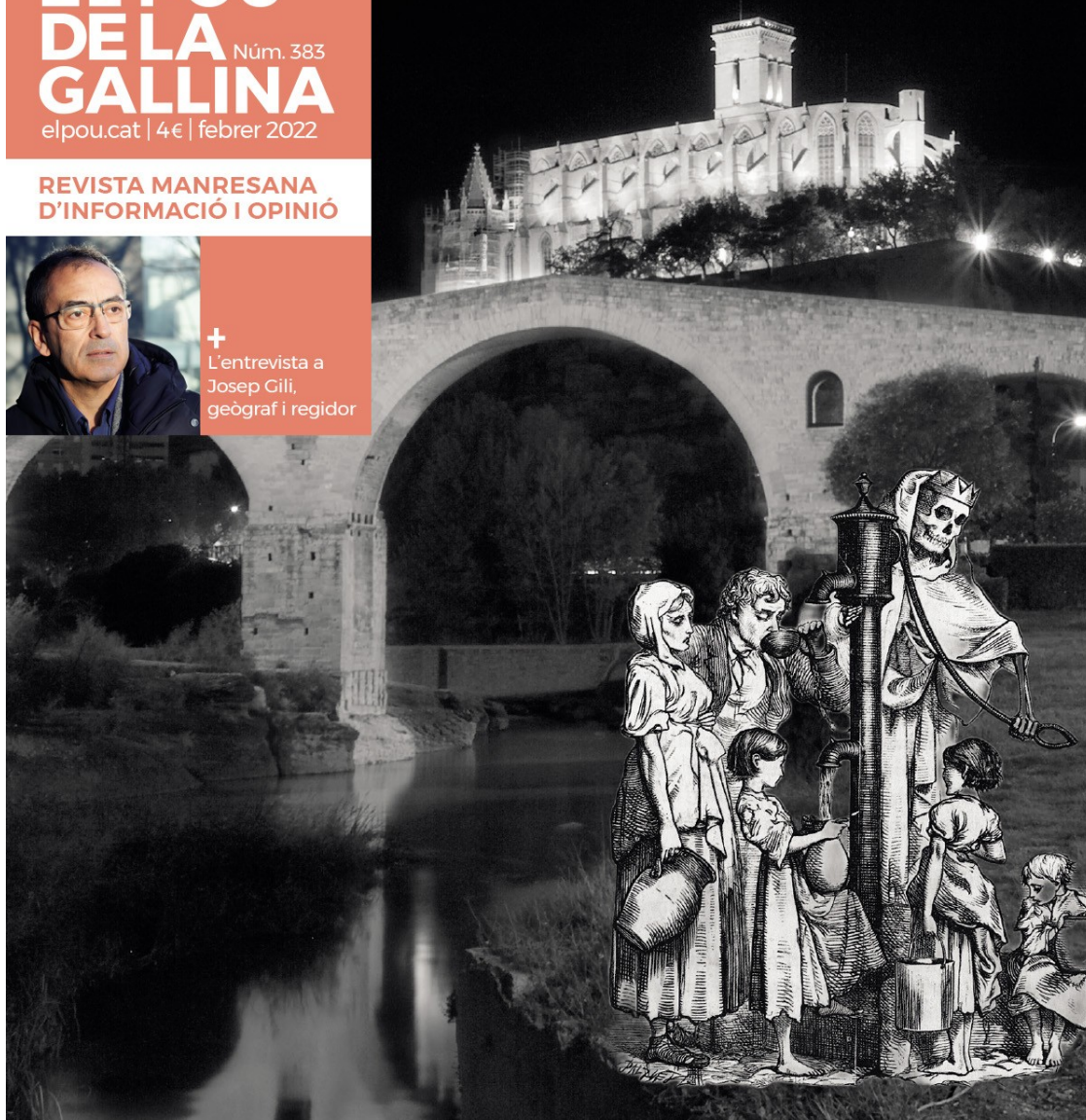
**EL POU
DE LA
GALLINA** Núm. 383
elpou.cat | 4€ | febrer 2022

REVISTA MANRESANA
D'INFORMACIÓ I OPINIÓ

+
L'entrevista a
Josep Gili,
geògraf i regidor

LES PANDÈMIES A MANRESA

[/despiece]